

Yaşam Penceresi 2

– Mehmet DEMİR · 04 Ağustos 2011

Yeteneklerimizin kıymetini bilmek

Yaratıcı, bütün canlıları donanımlı yaratmış ve yetenekli kılmıştır. Böyle olmasa milyonlarca canlı türü nesillerini idame ettiremezlerdi. İnsanı diğer canlılardan ayıran, insana özgü yetenekleridir. İnsan, kendindeki bu yetenekler sayesinde diğer canlılar üzerinde hâkimiyet kurabilmiş, doğaya hükmedebilmiştir.

İnsan kendinde gördüğü farklı yeteneklerle, kendi yaşam biçimini belirler. İnsan, yeteneğini fark etmesi, ilgi duyması ve emek vermesi ile yeteneklerini geliştirir ve uzmanlaşır.

İnsanı özel kılan yetenekleridir. Yaratıcının verdiği bu yeteneğin farkında olmak kadar, kıymetini bilmek de önemlidir. Çünkü yaratıcı hiçbir canlıya gerekli olmayan bir yetenek vermemiştir. Her canlı, kendine verilen yetenek ölçüsünde evrende varlık göstermiş ve etkili olmuştur. Verilen her yetenek belli bir ölçüye ve dengeye göre dağıtılmıştır. Yaratıcı fiziki olarak güçlü kıldığını düşünsel güçten mahrum bırakmış, akıllı kıldığı varlıklara da fiziki gücü fazlasıyla vermemiştir. Dikkat edilirse her canlının kendini fiziksel tehlikelere karşı koruyacak bir savunma mekanizması vardır. Ancak hiçbiri sınırsız değil ve bundaki denge doğanın devamlılığını sağlamaktadır.

İnsanlara verilen yetenekler, her varlıkta olduğu gibi öncelikle yaşamını idame ettirmesi içindir. Bu yönüyle baktığımızda insanın kendi yeteneklerini bilmesi ve geliştirmesi, yaşamını kolaylaştırması açısından çok önemlidir. Ancak kimi yetenekler bu amacın çok üzerindeki bir amaca hizmet eder.

Yeteneklerinin farkında olmak ve geliştirmek kadar yeteneklerini yönetebilmek insanı, yaşamında fark yaratan ve yaşamını daha zevkli kılan bir sürece götürür. "Yeteneği yönetmek nedir" ve "yetenek nasıl yönetilir" diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Yeteneği yönetmek, insanın ilgisini yetenekli olduğu şeyler üzerine yoğunlaştırması, bu işler konusunda teknik ve teorik bilgiler edinmesi, bu yeteneklerini hayatın hangi alanlarında kullanabileceğini araştırması, yeteneği tamamlayacak eğitimler, kurslar ve seminerlere katılması, kendisiyle aynı yeteneklere sahip olanlarla bir araya gelerek yeteneklerini birlikte geliştirici ve güçlendirici çalışmalarda bulunması, kendi yeteneklerinde ustalaşmış kişilerden feyz alması gibi uğraşılardır.

İnsan yeteneklerini yöneterek daha başarılı olacağı gibi, hedeflerini ve ilgisini yeteneği olduğu işlere yönlendirerek kendisini daha mutlu hisseder. Ancak şu kadarını bilmek gerekir ki hiç kimse nasıl ki sınırsız bir güce sahip değilse, sınırsız bir yeteneğe de sahip değildir. Sınırsız güç ve yetenek sadece yaratıcının kendisinde vardır. Bu yüzden yeteneklerin birbiriyle rekabeti yerine, iyi bir amaç üzerine bir araya getirilmesi insanlığa hizmet eder.

İnsana verilen yetenekler diğer canlılara verilen yetenekler gibi sadece fiziksel değil, aynı zamanda, düşünsel, duygusal ve sanatsaldır. Yaratıcının bu yetenekleri insana neden verdiğini hiç düşündünüz mü? Düşünsel yetenekler doğayı ve kainatı anlamak ve anlamlandırmak amacıyla verilmiştir. Doğaya hayat veren yaratıcı, her şeyin hammaddesini yeryüzüne ihtiyaç ölçüsünde koymuş ve insana verdiği düşünsel yeteneklerle bunları bulmalarını, işlemelerini ve bunlarla yarattığı dünyayı imar etmelerini, hayatlarını kolaylaştırmalarını ve idame ettirmelerini istemiştir.

Yaratıcı bunları doğrudan imar edilmiş olarak sunmuş olsaydı, insana kendi yaratıcılığından vermiş olduğu yeteneği kullandırmamış olurdu. Keza yaratıcının amaçladıklarından biri de kendine has özelliklerin kulunda da tezahür etmesidir. Bu nedenle kendinde olan sınırsız yaratıcılıktan insana da belli ölçüde vermekle, insanı bu kâinatın halifesi kılmıştır.

Yaratıcının insana verdiği duygusal yetenekler, insanın kendi kendine terbiye etmesi, vicdanını kullanması ve kendi adaletinin insanda tezahür ederek gelişmesini sağlamak içindir. Yaratıcı, insanı verdiği emirler ve koyduğu yasaklarla değil, vicdanı ve sevgisiyle iyi yola sevk etmeyi istemektedir. Dileseydi insanı da melekler gibi günahsız ve suç işlemeyen şekilde yaratabilecek olan yaratıcı, bunu insanın kendi duyguları ve iradesiyle yapmasını istemiştir. Yaratıcı sadece bunu arzu etmekle kalmamış, aynı zamanda iddia etmiştir. Şeytanın bu konuda kendine karşı çıkışı da aslında yaratıcının kendi iradesiyedir. Dilese şeytana böyle bir fırsatı vermeyecek olan yaratıcı, onu da insanın iradesini kullanarak doğru yolu bulmasında bir nevi yön saptırıcı ve sinayıcı olarak görevlendirmiştir.

Aşk yaratıcının insana verdiği en önemli duygudur. Keza kâinat aşk temeli üzerine kuruludur. Büyük bir aşkla yarattığı kâinatta aşkın hâkim olmasını dilemektedir. Canlıların varlıklarını idame ettirmeleri ve çoğalmaları aşkın sonucudur. İnsanın koruyuculuğu, kayırcılığı, doyuruculuğu öğrenmesi de aşk sayesinde. Aşk insanı terbiye eden en güçlü duygudur. O yüzden insan bir işe aşk ile sarıldığında başarılı olur.

Duygusal yeteneklerimizden biri de sabırdır. İnsanda sabır olmasa hiçbir şeye tahammül gösteremez, hiçbir işte başarılı olamazdı. Yaratıcının isteği, insanın olgunlaşması, ustalaşması, uzmanlaşmasıdır. O en büyük usta olarak, yarattığı insanda da bu ustalığı belli ölçüde görmek arzusundadır. Ham olan insanın pişip olgunlaşabilmesi, zorluklara tahammül etmesine, sabır göstermesine bağlıdır. İnsan sabır gösterdikçe birçok erdemi de beraberinde kazanır, kalp gözü açılır, sevgiyle bakmayı öğrenir, kâinatı daha iyi anlar ve anlamlandırır.

Yaratıcının, kâinatı ve üzerindeki canlı, cansız varlıkları büyük bir özveriyle yaratmıştır. Yarattığı varlıkların hiçbirine ihtiyacı yoktur. Ne onların duaları, ne ibadetleri ne de zikretmeleri ona bir şey kazandırmamaktadır. Onların çalışması ve ürettikleriyle doymamaktadır. Bunun adı özveridir: kendi özünden olan bir şeyleri başkalarına vermek. Ona secde eden, günah işlemeyen yeteri kadar meleği

varken neden günah işleyebilen, hata yapabilen ve inkâr eden insanı var etmiş ve kâinatı insanın emrine amade kılmıştır? Kendi nuruyla şereflendirmiş, kendi niteliklerinden vermektedir? Yaratıcı bilmektedir ki, kendi nuruyla var ettiği insan kendi özünü bulacaktır. Bu nedenle kendi özünden insana bahşetmiştir. İnsanın da bu özveri duygusunu taşıyacağını, onun da kendi öğrendikleri, yetenekleri ve yapabildikleriyle kâinata ve diğer canlılara aynı özveride bulunmasını istemektedir. Tıpkı kendisi gibi, hiç karşılık beklemeden, hiçbir şey ummadan özveride bulunmasını arzulamaktadır. Başka varlıklarda bulunmayan bu duyguyu yaratıcı insana vermiştir.

Yaratıcının her insana vermediği, ancak aşk ve sabrı birlikte kullanabilenlere bahşettiği en önemli duygu ise sanattır. Yaratıcı, bizzat kendisi en büyük sanatkâr olarak, kusursuz ve en mükemmel bir şekilde yarattığı kâinatı resmedecek, onu musikisiyle süsleyecek, şiiriyle anlamlandırarak, yüreğine koyduğu ilhamla kâinatın her zerresini sanatıyla bezeyecek varlıklar istemektedir.

Yaratıcı insana verdiği bütün bu yeteneklerle en güzel ve en mükemmel bir şekilde yarattığı dünya ve kâinatın üzerinde, kendini en mükemmel biçimde donatmış, erdem ve irfan sahibi olmuş, kalp gözü açık, duyarlı, sabırlı, aşk dolu insanların yaşamasını ve kâinata hükmetmesini istemektedir.

Daha çok uzun bir yolumuz olduğu kesin ancak yaratan da bundan bir o kadar emin. Neden böyle kötümseriz? Yeteneklerimizi keşfedip kullanmaya, dünyayı daha güzel ve yaşanır kılmaya var mısınız?